

geleden werd, ons beruften in ons brengt; niet als de tegen- hart bloedt bij van smaad over- l, die toch in 't persoon geldt, den haat waar- een deel van ons volgde. en het beginsel de Kruisbanier, s afgestorven te fiederland, zeker or gebracht, dat

Nederlandsche l ons werken en ebban door des olk mogen doen, olk hebben we, el den Bijbel bij ok onze enige l is door onze ; jaar bestaat. aaraan jubelt e. Nu ziet ons oog ste Junimaand, oedertuizenbeden, edebewijs van mschoots onder-

van den verslag- en historie te ar ware het hem fan te verwerken e verhalen, van machten om ons id in eigen boe- n worden ge- praal alleen door ot diepe veroot- arte over van lot ade en verbeurde

spoedig zou wor- de mannen, die vmoeden; ze ak, maar kunnen ripen. en dat doet ons verslagen zijn we e kunnen voort- erk, in de kracht e zullen voortgaan n Hem, die, wat n weggelegd, onsaken zal. eld is voor onze e massa, die uit rvergadering dit- e schare die

EDS.

den Z.O. Buiten- achtige menigte, ek van Eerten uit

zijn rede aange- dzaak weergeven:

kele bergtoppen e van allen kant d weer uw oogen allen tijde men- agger dan al het ou menig terrein nbrekers, de a tijl. Ze over- de werkelijkheid aar de voor hen hun tijd te ver- teekenen der

bij hunne over- a Heeren geleid, wtf als vree m- ze waren in de ds zoo thuis. Ze aan hun oog was t geestdrift door e geloofden dat e heerlijke, volle

ofeten van ouds, a man was Mozes. teeren, die onder huis der slavernij, f geleid.

uschen het volk en zijn erve van e ure, waartoe en onmiskenbare

volk gestreden, ar zijn Woord. dat door u op School, die den f der wetenschap. e liefde heeft van an ons Calvinis- t. Ze kent den dt Morgan hare viert ze dan ge- rde eener eeuw, adragen, door de envolk gezegd e geheel anders hadden. We zijn en indruk van het slag. We denken n 's avonds langs mare kwam, dat tieke partij was d in de Tweede n belasteren we Heeren, die ons en stemme, die verootmoediging, dat alles neemt e r moeten blij- sluiten voor den r/ije Universiteit

den den dag ge- id en soms bitter is gespaard, nu in de ure des gevezen zijn, een oepen van een iden door Gods ij ik heden uwe opgetekend in

p den strijd tus- rijd predikt ons hap. 2. een ver- oemrijk einde.

des Heeren ge- Amalek,

Amalek staat in nauw verband met Esau (Gen. 36 : 12); dus zien we in deze vijanden des Heeren een gewoon verschijnsel.

In den regel is de vijandschap tegen den Heere bij hen 't grootst, die van 't geloof zijn afgevallen.

Hiermee is het feit verklaard van Amaleks vijandschap tegenover het volk des verbonds.

Die onverzoonlijke strijd tusschen Israel en Amalek is een symbool van den strijd ook thans gevoerd. De vijand onzer dagen staat, wat zijn herkomst betreft, in 't nauwste verband met het christelijk geloof.

De tegenstanders onzer dagen roepen gaarne van priesterheerschappij en bekrompenheid. Zij brengen, naar hun zeggen, de weldaad der beschaving, der vrijheid en der humaniteit aan. Maar van een bijzondere Godsopenbaring, van den Bijbel als Gods Woord, willen ze niet weten.

Daarbij komt, dat zij pleiten voor de religie van de binnenkamer, teneinde u te beschuldigen van onverzoonlijkheid. Maar die beschuldiging is al zoo oud, dat ze door de heidenen in deze eeuw onzer jaartelling reeds gedaan werd.

De strijd moet volvoerd. Hier mag geen pacificatie zijn. Hier is het woord van toepas- sing, dat de oorlog des Heeren zal zijn tegen Amalek, van geslacht tot geslacht.

Dat de strijd tegen Amalek afwisselend ge- voerd werd, blijkt wel. Er moest een plan de campagne zijn. Aan den 53 jarigen Jozua wordt door Mozes de opdracht gegeven om Amalek af te slaan. In hem schuilt een kostelijk veld- heerstal. De wakkeren jonge strijders worden door hem uitgekozen. Ze worden gekend. Ze worden door Jozua tot een keurcorps bijeen- gebracht en de strijd tegen Amalek neemt een aanvang.

Bijld Mozes zijn hand op, dan was Israël de sterkste, en liet hij zijn hand neder, dan scheen de overwinning te zijn aan den kant van Amalek.

En zoo is het ook de ernstige toelief van onze Vrije Universiteit, om een keurcorps te vormen van jonge mannen, van strijders voor de sake Gods, van strijders tegen den boosen en gevaarlijken Amalek onzer dagen.

Een der listen van den Amalek onzer dagen was wel, om deze jonge strijders de eere van deugdelijke krijgers te ontzeggen. Dit is vooral uitgekomen bij de behandeling van de Hooger- Onderwijswet. Daarbij is het eerst recht ge- hoe in het kamp van Amalek alle kracht aan spande, om de mannen, die voor het goede recht dezer wet opkwamen, in het aangezicht te weer- staan. Men was verontwaardigd. Een storm stak op. Publiek weg werd in 's lands vergaderzaal gezegd, dat de Vrije Universiteit een kort be- grip van alle onverzoonlijkheid, van kleinzieligheid en van velerlei ellende was. Maar al werd ook de stormbal geheschen en de Hooger Onderwijswet eenmaal door de Eerste Kamer verworpen, thans stond zij reeds in het Staatsblad.

We zijn niet zonder hope, dat de afwisseling, waarmee deze Hoogeschool den strijd voor de ere des Heeren, ook op het erf der wetenschap voert, hierin zal openbaar worden, dat de rijen verduddeld zullen worden van hen, die haar als Alma mater begroeten, om, door kneed in de wetenschap, straks daarmee winste te doen op het terrein van het rijke leven.

Wat moest het de Christenen daar in het dal goed doen, zoo ze Mozes zagen op de hoogte des heuvels, den stat opgeheven of de handen naar den hemel uitgebreid en altoos voor deren strijd de hulpe des Heeren inroepend.

Maar Mozes was daar niet alleen. Hij werd daar, als bij moede werd, gesteund door Aaron en Hur. Zoo werd het roemrijk einde gezien.

Zal de strijd, door de Vrije Universiteit gevoerd, op dezelfde uitkomst kunnen bogen, dan is veel gebede voor haar noodig. Altiid is het gebed door haar op hoogen prijs gesteld.

Op den stichtingsdag werd door hem die de ziel van haar oprichting was, gezegd: „bid dan, o mijn volk, bid om mannen vol van kracht en den Heiligen Geestes, die staan kunnen in de voorhoven van de wetenschappen des Heeren“.

Wat wij heden hier doen, dat is toch niet anders, dan wat we iedereen morgen en iedereen avond doen. Maar dan doen we dat afzonderlijk. Dan doen we dat een voor een. Dan doen we dat in de binnenkamer.

Maar nu komen we allen saam om den Heere te bidden, dat hij zijn zegen geve aan de school, die de hartelijke liefde heeft van ons calvinistisch volk.

Daar is in den lande een breede schare van broeders en zusters, die met hechte banden aan de Vrije Universiteit is verbonden, een schare die veel voor haar voelt, die gaarne voor haar geeft, die aanhoudend voor haar bidt.

Noodig blijft dat voortdurend gebed voor haar.

Klimme dan het gedurig gebed door Gods genade voor de Vrije Universiteit op, opdat Amalek worde bestreden en naar 's Heeren be- stel op zijn tijd eenmaal overwonnen, om alle eer en glorie naar te leggen aan den voet van het Kruis.

Na 't zingen van Psalm 133 : 5 ging Dr. Westerbeek van Eerten voor in gebed voor de Vrije Universiteit.

Onder den indruk van dit woord verliet de schare het schoone Kerkgebouw, en wandelde naar den Dierentuin, in welke zalen, naar de goede gewoonte van jaren, de vrienden en vriendinnen onzer Universiteit werden gereci- pleerd. Het was een heerlijke avond en veel werd er genoten.

Den volgende morgen vroeg trokken vele honderden op ter

JAARVERGADERING.

Uit alle oorden van het land waren leden en begunstigers opgekomen; de groote zaal was niet alleen gevuld, ook de galerijen waren bezet.

Te ongeveer 10 ure opende Prof. Biesterveld, aan wie door H. H. Directeuren de leiding was opgedragen, de vergadering.

Nadat gezongen was Ps. 77 : 7 en 8 werd gelezen 2 Cor. 12 : 1-10, en daarna ging de Voorzitter voor in gebed.

Vervolgens heette hij de feestvierende verga- dering welkom in een rede, waaruit we het volgende mededeelen:

In den aanhet zijner rede wees Spreker op het feit dat de vergaderden wel in gemengde stemming des gemoeds zouden zijn opgekomen, gelijk hij hen in zoodanige stemming ook be- groette. Eenzijdig een „loof den Heer“ in het hart en op de lippen, anderzijds doet de teleur- stellingen der jongste dagen vragen: waarom o Heere? Zou God met ons in tegenheden gaan handelen?

Toch echter lossen voor den Christen de dissonanten zich altijd weer op in het lied des geloof. Alles bindt ons aan God en verlevende ons vertrouwen. Daarom wil spreker met

het oog op het verleden dat wij gedenken, met het oog op het heden dat wij doorleven, en met het oog op de toekomst, die wij vol hope tegengaan, in aansluiting aan hetgeen was voor- gelezen uit 's Heeren Woord (2 Cor. 12 : 1-10) herinneren aan het levensdevis van het Chris- tendom:

„Zwak en toch machtig.“

Als het Christendom werd bezien van het standpunt der wereld of gewogen met de waag van het uiterlijk zichtbare, dan was het altijd zwak. Zoo met den Christus zelf die zijne glorie bedekte onder het kleed van een knecht en stierf aan het kruis. Zoo met de Apostelen. Ziet Paulus te Corinthe, de wereldstad, de stad waar Aphrodite, en Isis, Aesculapius en Meli- kertes, Jupiter en Octavia hunne tempels hadden naast de Phrygische goden. De stad van weelde en van zonde. Daar zal hij de banier van het kruis planten! Hij doet het in vreeze en beving. En als eene gemeente door zijn arbeid wordt verzameld, dan zijn het naar de eigen beschrijving: niet vele machten, niet vele wijzen, niet vele edelen. Dus stond het met het Christendom in heel zijn strijd alle eeuwen door. Hetzij zijne voorafgaande worsteling met het heidendom gadeslaa, hetzij ge den strijd onzer dagen beziet — nooit geheel zonder wapen, maar toch altijd zóó gewapend, dat indien het triomfeert, niemand ook maar het kleinste deel van den tiomf aan het wapen zelf zal toeschrijven.

Ook nu, als ik u aan onze kleinheid her- inner, dan is het, opdat hij Gode de eer zoudt geven voor wat Hij deed met zoo geringe middelen. Want dit is het wonderse verschijnsel in de historie, dat die zwakken de wereldover- winnaars zijn geweest. Zoo met Paulus. Aldus met den zegelocht van het Christendom onder de volkeren. Het heeft de gedaante der wereld veranderd, de beschaving verrijkt, de gedachte der barmhartigheid de wereld ingedragen, het gezin naar zijn beginselen ingericht, de maatschappij hervormd, aan wetenschappen en kun- sten nieuwen inhoud gegeven.

Wat heeft God ook niet in ons land gedaan door onze Universiteit. Hoezeer wij ons van onze zwakheid bewust zijn, willen wij dit niet ver- bergen; het is van den Heere geschied.

Daarom ontmoedigen ons ook niet de teleur- stellingen, maar heeft ons volk verkracht ge- noeg om, door beproefing gestaald, de worstel- ling opnieuw te aanvaarden, en wachten wij uit verlies winst.

Waarin schuilt dan die kracht?

Die schuilt in het beginsel, waarvoor wij met alle kracht die in ons is, zijn opgetrokken en blijven strijden. Onze tijd is een tijd van eklek- ticisme. Ieder kiest voor zijn levensbeschouwing, wat hem uit de stelsels der wijsbegeerte past. Maar toch in één negatief uitgangspunt is men het eens: breken met den Christus, los van alle autoriteit buiten den mensch, geen band aan het Woord. De vrijheid van het menscheijk denken werd uitgeroepen. Voorts met zijn weten blijven in de wereld der verschijnselen. Lijn- recht tegenover dit streven staat het beginsel waaruit wij leven. Wij belijden Gods volstrekte Souvereiniteit over Zijne Schepping en weten ons gebonden aan Zijn Woord. Daarom eene Gereformeerde Universiteit, die er naar staat heel het weten uit dit beginsel op te bouwen, zoekend de glorie van God, eerend den Chris- tus, Koning ook op de erve der wetenschap. Machtig zijn wij door dit beginsel. Het gaat om Gods ere — zoo zal Hij ook Zijne kracht in onze zwakheid volbrengen.

Machtig zijn wij ook om het ideaal, dat ons voor oogen staat. Het schijnt pretentieus, en toch met niet minder stelsel zich ons ideaal trevden, dan dat Christus de Heere als zoodanig werde geëerd in heel het volle menschenleven. En in den strijd voor Zijn koningschap zoeken wij te doen uitkomen het verlossend karakter van dat koningschap, de zegeningen van Zijn regiment. Met name de betekenis van Zijn koningschap voor het weten. Daar wordt de hoofdslag geslagen. Christelijke barmhartigheid is zeer uitnemend, maar toch, op het terrein der wetenschap moet niet minder gestreden, juist omdat het daar allermeest om de beginselen der levens- en wereldbeschouwing gaat. Die worsteling aanvaardde onze Universiteit. Zij doet dat, hulde brengend aan het grootsche wat in velerlei opzicht door de wetenschap van onzen tijd is gedaan. Veel ijver, arbeidskracht, talentvol werken en geniaal denken schuilt in de ver- overingen van den menscheijken geest.

Maar toch is al die kennis, de kennis van wat voorbijgaat. En elke wetenschap moet juist zoeken naar de kennis van het eeuwige dat zich achter de wisselende verschijnselen ver- bergt. Nu staan wij in de heilige overtuiging, dat deze eeuwige dingen, dit algemeene en blijvende alleen gekend kan worden bij het licht der Goddelijke Openbaring.

Machtig is ons ideaal. Het antwoord te geven op het levensprobleem. En met dat antwoord uitgaan niet alleen tot de wetenschap, die de kennis des Gods in engeren zin zoekt te systematiseren, maar over heel het breede terrein der universi- tair wetenschap. En dat niet omdat wij dat ant- woord vinden, maar omdat God het gaf in het getuigenis dat onbedriegelijk van Hem is uit- gegaan.

Machtig in beginsel, in kracht uit den hooge, in grootsch ideaal, kan onze kleinheid ons niet ontmoedigen, teleurstelling en beproefing onze kracht alleen stalen. Wij zijn zwak en staan toch naar het hoogste wat gegrepen worden kan. Beproefing drijft ons in de binnen- kamer van het gebed tot de sieleworsteling met onzen God. En uit die worsteling trekken wij met dubbele kracht gesterkt, weer ten strijde uit.

Onze strijd is zoo schoon! Wij behoeven geen wapen van dwang of van spot. De wapenen van onzen strijd zijn geestelijk.

En wat eindelijk in den strijd zoo zonderling sterk is de wetenschap, dat de eindoverwinning zeker is. Dat geloof doet bidden, strijden, overwinnen. Dat geloof doet Jericho's muren vallen en de wereld buigen voor het Kruis. In dat teeken sta deze dag. En voor onze Uni- versiteit, die het tweede „vierde eener eeuw“ ingaat, sta alle hulpe in den Naam des Heeren, die den hemel en de aarde gemaakt heeft.

Met groote aandacht werd deze rede aange- hoord, nu en dan was zij door hartelijk applaus onderbroken.

De Voorzitter deelde verder aan de verga- dering mee, dat een onbekende aan de Ver- eeniging de som van f 10.000 had geschon- ken, een mededeeling die met gejuich ontvan- gen werd.

Alleenst is persoonlijke overgegevenheid noodig voor den ambdrager zelf, die door den Heere tot den Dienst der Barmhartigheid geroepen is. Er wordt wel eens gezegd over broeders Diakenen des Woords dat zij soms te weinig te vinden zijn voor persoonlijk bezoek der gemeenschappen. En zulke klacht mag geuit, indien zij haren grond daarin vindt, dat de Dienaar tijd genoege voor dit bezoek over heeft.

Dezelfde klacht hoort men ook wel over broeders Opzieners der gemeente. Er wordt wel verlied, dat er ook onder hen zijn, die wel op de vergaderingen hun stem laten hooren, maar als het er op aan komt om hun persoon voor den arbeid te geven, zich met allerlei verontschuldiging aan den arbeid onttrekken.

En zouden alle broeders Diakenen vrij uitgaan? Ziet, met name de arbeid van den Diaken vrant zijn persoon. Telkens komt dat uit. Hij moet zelf de armen aan zijne zorgen bevelen, kennen in hunne stoffelijke en geestelijke behoeften. Diaconie geeft nooit eene zake om er maar af te zijn. Daartoe moet er nauwkeurige kennis zijn van alle omstan- digheden, voor roover dit noodig is om werkelijk geestelijke zorg om in de natuurlijke verzorging te doen uitkomen.

Alleen persoonlijke overgegevenheid kan hier het werk goed doen verrichten. Anders delmt men terug voor den onavangrijken arbeid. Anders zal zoo licht de weinige dank, dien men oogst, tot moe- deloosheid aanleiding geven.

Die persoonlijke overgegevenheid is den Diaken ook zoo noodig, als hij naar goede middelen moet omzien ten einde in de behoeften te kunnen voor- zien. Als hij zich daarvoor geeft al hij alleen son- der door teleurstelling of onbillijk bejegening nagevolgd te worden, volhouden tot hij zijn doel heeft bereikt. Dat stelt hem in staat om wegen en middelen uit te denken ten einde inkomende geinaten te helpen, weduwen tot raadsman te zijn, en voor allerlei ellendigen uitkomst te bereiden. Dan alleen zal hij overvloedig de rijkdomen bij hunne roeping bepalen, de armen tot tevredenheid leiden, en zoo het leven in de gemeente naar de ordinantie Gods bevooruden.

Het is voor den Diaken dus noodig zich te be- wegen in den breeden stroom van het vergaderings- leven, dat uit organisatie voortvloeit. Hij geve zijn aandacht aan elk vraagstuk dat daar te berde komt, en als ernstig man van beginsel geve hij zich rekening van het waarom der algemeene regeringen. Hij neme deel aan de verschillende conferen- tie, of althans hij leve met deze leerzame ver- gaderingen mee, en doe zijn winst met zoover al dat naar wordt besproken en besloten.

Maar dan zij een edele vrucht van dat alles, dat hij zijn persoon, kracht, toewijding en ijver met steeds meer trouw geve aan de vervulling van zijn ambt, omdat woorden alleen dan krachtig zijn, als de daad er in schuilt en die in werkelijkheid zich omzet. Gode zij dank dat in onze Gereformeerde Kerken zoodanig getuigenis van persoonlijke over- gegevenheid aan onze Diakenen mag worden ge- geven. Maar daarom ook mogen wij elkander aan de ere roeping te meer herinneren, opdat de ijver niet verflauwe, maar integendeel steeds meer in ons midden openbaar worde.

Persoonlijke overgegevenheid moet er toch zijn bij de lidmaten der gemeente. En daartoe moeten broeders Diakenen de gemeente opwekken en opleiden. Die persoonlijke overgegevenheid heeft zich op allerlei manier te toonen. De gewone lid- maten moeten beginnen met mee te leven in allen arbeid der gemeente, niet het minst met dien van de Diakenen. Men mag niet meenen dat men met contributie en gave in de collecte het zijne gedaan heeft tegenover de zaak des Heeren, en de be- hoefte der arme broeders en zusters. Tegenover eene gewone vereeniging kan men zich mischie- verdienstelijk maken door contribueerend lid te wor- den. Dan steunt men het werk waaraan men niet zelf kan deelnemen. Maar de gemeente des Heeren kent alleen werkende leden. Daarom moet ieder lid toonen dat hij geloof in de gemeenschap der heiligen, door zijne gaven gewillig en met vreugde tot nut en tot zaligheid van zijne mede- lidmaten aan te leggen.

Zelf moet men ook de hand uitsteken waar dat kan. Niet alleen in gaven, maar ook niet het minst door te steunen, te helpen en te raden als dat maar mogelijk is.

Wanneer zoo de gemeente wordt geleid, dan zal ook het ambt gemakkelijker zijne roeping kunnen vervullen. Het kan dan rekenen op de hulpe vol van belangstelling van allen — op echte mede- werking in den justen zin van het woord. Men zal het zien, dat in dezen weg veel meer kan wor- den gedaan dan alleen door maar geld te geven. Neem een enkel voorbeeld. Er is eene arme zuster der gemeente krank. Haar groot gein kan niet verzorgd. Zal er eenige hulp van betekenis worden geboden, dan moet de Diaconie zorgen voor genees- kundige hulp, voor geneesmiddelen, voor verster- kend voedsel, voor verpleging. Stel nu, dat er bij vele lidmaten genoeg persoonlijke overgegevenheid is om te helpen. Dan zijn er allicht eenigen die gedurende de ziekte en zoodanig dat noodig is willen op zich nemen te zorgen voor goed voedsel. Voorts zusters die bij beurt de woning helpen in orde- brengen en school houden. Anderen die de zorg van één of meer van de kinderen tijdelijk voor hunne rekening nemen, enz. Wanneer een broeder Diaken nu genoeg overgegevenheid heeft om zulke te regelen, en er genoegzaam broeders en zusters zijn om zelf te helpen, dan is met weinig kosten de beste hulp bereid en zelf heeft men de vervul- ling der belofte te verwachten: de zegnende ziel zal het gemaakt worden.

Moge dit goede woord ingang vinden.

Het ideaal, hier getekend, staat hoog. Maar als de liefde Christi in de harten is uitgestort, kan die liefde wonderen doen.

Officiële Berichten

Op een nader te bepalen dag in de maand Augustus zal D. V. te Helder gehouden wor- den de 62e provinciale Conferentie van de diaconen in Noordholland. Het bestuur is als volgt samengesteld:

L. Rumpf te Helder, voorzitter; D. Spits te Zaandam, vice-voorzitter; C. van Dalen te Helder, secretaris; Jac. Dekkers te Helder, vice secretaris; C. de Vries te Zaandam, penning meester.

Particuliere Synode van Gelderland.

Door de particuliere Synode van Gelderland zijn in hare vergadering, gehouden te Ermelo 21 en 22 Juni 1905, tot afgevaardigden verkozen voor de e.k. Generale Synode te Utrecht, de brs. als primus: Da H. Hoekstra, Ds. J. W. A. Notten, ouderling H. Ormel en ouderling G. van Zwailenburg; en als secundus: Da P. Warmen- hoven, Dr. B. Wielenga, ouderling Jb. Kaspers en ouderling A. v. d. Poll.

Voorzits benoemde de Synode voor de prov. Gelderland, tot curator van de Theol. School te Kampen, Dr. B. Wielenga, v. d. m. te Arnhem, en tot diens secundus Da H. Hoekstra, v. d. m. te Arnhem.

Namens de particul. Synode voorn., D. KOFFERBERG, A. t. Scriba.

Ermelo, 22 Juni 1905.

Korte notulen van de Prov. Synode van de Gereformeerde Kerken in Noord Holland, gehouden te Fak- huizen, 14 Juni 1905.

De Oosten opent de vergadering met een woord van welkom, nadat gezongen is Ps. 84 : 6 en gelezen Ps. 122.

De credentiebrieven worden aangenien.

Al de afgevaardigden zijn ter vergadering, behalve één ouderling voor de classis Alkmaar, in het moderamen worden gekozen: Ds. Breukelaar als praeses, Ds. van Schelven als assessor, Ds. Louman Beyer en Ds. Koen als scribae. De acten eener vorige vergadering worden gelezen.

Enkele commissien worden gevormd om de vergadering te dienen van advies.

Rapport Studiefonds. De voorstellen van depu- taten worden aangenomen: a. afwijzend te be- schikken op de aanvraag van F. H. v. L. i. j. b. aan de classis dezelfde bijdragen toe te zeggen, die ze het vorige jaar hebben genoten, en c. aan den student A. zoo mogelijk denzelfden steun te bieden, die het vorige jaar door hem ontvan- gen is. Een schrijven van het coll. v. Prof. der Theol. School de aanvraag van v. L. betreffende, wordt voor kennisgeving aangenomen.

Rapport Drupaten Art. 49 etc. Examens werden bijgewoond van de brs. Colenbrander, F. Ferwerda en J. H. Burnée. Ook waren depu- taten tegenwoordig bij de emeritaatsverklaring van Ds. Ferings.

Rapport. Kosten der vorige Synode. De Synode spreekt er haar leedwezen over uit, dat dit rap- port niet is ingezonden. Ds. v. Oosten en onder- ling van Heiningen zullen zorgen voor de verrekening der kosten dezer Synode.

Rapport Art. 13. De voorstellen van Depu- taten worden eenigzins gewijzigd aangenomen. Aan de kerken die hare aanvraag vernieuwd hebben, wordt de gevraagde steun opnieuw toe- gezegd. De ondersteuning voor Broek op Lan- gen dijk wordt bepaald op f 250; voor Alkmaar eveneens. De wed. T. de weld. V., Ds. P. v. A. en Ds. T. zullen dezelfde toelagen ontvangen als het vorige jaar; de laatste alleen in geval de Gen. Syn. besluit opnieuw toe te zeggen.

Rapport Hulphch. kerken. Deputaten maken met dankbaarheid melding van ruime collecten. De kerken hebben bijna f 1000 saamgebracht. Toch zouden zij nog gaarne meer willen ont- vangen. Indien de inkomsten eens verdubbelden, hoe menige zwakke kerk zou krachtiger gestund kunnen worden. De Synode machtigt deputaten hierover een schrijven te richten aan de kerken. Uitgekeerd zal worden aan Edm f 275, aan Hoorn f 100 en zoo mogelijk aan Hoorn f 40. Medemblik f 120, Sloterveer f 125, Oostzaan f 30, Kolhorn f 30, Schermerhorn f 15, Scha- gerbrug f 15 en aan St. Pancras, indien er een dienaar des Woords komt, f 100.

Rapport over 't masten der boeken. Deze zijn allen in orde bevonden — en worden door het moderamen getekend.

Benamingen. Ds. van Schelven blijft curator, Da Breukelaar Sec. Car.

Iedere classis zal een dep. aanwijzen voor art. 13.

De deputaten voor art. 44 worden gecontin- uerd. In de plaats van Ds. van Oosten wordt Ds. Stadig aangewezen en in diens plaats Ds. van Dorp als Secundus. Naar de Gen. Synode worden afgevaardigd als primus Ds. Breukelaar, Da van Schelven, onderl. Olthoff en onderl. Zeelie; als secundus Ds. v. Goor, Da Louman Beyer en de onderl. Sinis en Vermeulen.

Voorstellen. Het voorstel om het Kerkblad af te schaffen — wordt door de classis Alkmaar teruggenomen; dat van de classis Edam inzake Evangelie verbreiding in de provincie vindt veel bijval. De Synode verzoekt deze classis een volgende vergadering te komen met een regeling, deze zaak betreffende.

Een schrijven van de kerk van Hoorn, waarin de wensch geuit wordt dat de Gen. Synode uitspraak zal doen over enkele leergeschillen, wordt niet in behandeling genomen.

Een verzoek van Helder's kerk, gestund door de classis Alkmaar, zal op het agendum voor de Gen. Synode geplaatst worden. Dit verzoek luidt: De Gen. Synode richtte een schrijven aan de Geref. kerken, waarin wordt aangedrongen, om, wanneer jeugdige lidmaten, betal al of niet toegelaten tot het H. A., vertrekken naar de verschillende garnizoensplaatsen, daarvan kennis te geven aan den raad der Geref. kerk van die plaats.

In zake het rapport van de deputaten der Gen. Synode over art. 13 wordt het volgende voorstel aangenomen: De prov. Synode, in het algemeen hare instemming uitsprekend met het rapport van de deputaten der Gen. Synode met art. 13;

noodigt de Gen. Synode uit een regeling te treffen in de richting van genoemd rapport, waarbij zij echter de laatste woorden A lb gaarne aldus zal gelezen: „Dit alles met dien verstande, dat bij korten diensttijd en bij ge- bleken behoefte toch behoortlijk in hun nood- draaf zal worden voorzien, waarbij de kerk- raad beoordeelen zal in hoeverre de gestipu- leerde uitkeering te verhoogen zij, terwijl de betrokken personen, zoo zij zich door deze be- slissing bezwaard achten, zich kunnen wenden tot de meerdere vergadering, die alsdan een bindende uitspraak zal doen;

en ditzelfde te bepalen bij c en d.

De andere bij de kerken ingekomen rappor- ten van deputaten der Gen. Synode komen niet in bespreking. De opmerking wordt gemaakt, dat dit niet noodig is, wijl iedere kerk het recht heeft rechtstreeks hare meening daarover aan de Gen. Synode bekend te maken. De afge- vaardigden zullen zoo mogelijk winste doen met de voorstellen der verschillende classes.

Rondraaf. De classis Amsterdam vraagt ver- laging met 10 pCt in den Prov. omzlag. Bepaald wordt, dat dit jaar nog de bestaande regeling zal gelden en dat tegen de volgende Syn. een nieuwe regeling zal worden ontworpen. Iedere classis zal daarvoor een deputaat aanwijzen, wiens adres zoo spoedig mogelijk moet worden opgegeven aan de kerk van Amsterdam.

Het ontwerp van de nieuwe regeling moet voor Maart 1906 aan de verschillende classes ter beoordeeling worden gezonden. De classis Amsterdam zal de deputaten samenroepen.

Als roepende kerk voor de volgende Synode wordt de kerk van Edam aangewezen.

Het Moderamen zal de acta vaststellen.

Na dankzegging sluit de Praeses de vergadering. Namens de Synode: N. H. KOEBS, Scriba.

OPROEPING.

Jongelingen uit Gelderland, die in aanmer- king wenschen te komen voor eene bijdrage uit het Provinciaal Studiefonds der Geref. kerken in Gelderland, ter opleiding tot den dienst des Woords, gelieven zich daartoe aan te melden bij den laatste ondergeteekende tot 29 Juli a.s., onder bijvoeging van de volgende getuisschriften:

a. Van den kerkraad hunner gemeente, ten bewijze, dat zij bij ééne der kerken in Gelderland behooren, en dat zij, naar het oordeel des kerkraads, goede hoort geven voor den dienst des Woords, en tot voortzetting hunner studie ondersteuning noodig hebben.

b. Van een bevoegd geneesheer, ten bewijze, dat zij eene goede gezondheid hebben.

Jongelingen, die nog het voorbereidend onder- wijs moeten ontvangen, mogen niet ouder zijn

dan 17 jaar, hoewel in een bijzonder geval hierop zene uitzondering kan worden gemaakt.

Namens deputaten Art. 19 D. K. O. J. MEIER, Praes. J. N. LINDEBOOM, Scriba.

Zalt-Bommel, 3 Juli 1905.

Buitenland.

Noorwegen. Opwekking in het Noor- den.

In Christiania en omstreken is eene opwek- king van het Godsdienstig leven ontstaan. De grootste vergaderzaal van de inwendige sending in die stad bevat elken avond van 4—5000 per- sonen, en de menschen moeten een paar uren voor het begin der samenkomsten komen om een plaats te vinden. Men houdt vergaderingen voor jonge mannen, jonge dochters, voor „zoekenden“ altiid met hetzelfde resultaat. Zelfs in gevangenis doet de opwekking hare werking gevoelen.

Men noemt den jongen Albert Lund, een 26 jarigen boerenzoon van het Westland van Noorwegen, als den man die den stoet tot deze beweging gegeven heeft. Hij veroordeelt een tijdlang in Amerika en kwam daar tot een wel- bewust christelijk leven. Hij liet zich in Amerika op nieuw doopen, maar niet door een predikant eener Baptistische gemeente, maar geheel privaat, wyl hij zekeren drang gevoelde om zich te laten doopen en toch zijn Lutherische vader- landse kerk niet wilde verlaten. Dit stand- punt is hij ook blijven innemen, nadat hij tot zijn vaderland was teruggekeerd. Hij wil zijn vaderlandse kerk dienen en ge- gemeente van wederdoopers stichten. Hij beschouwt zijn wederdoop als eene private zaak en spreekt daarover in zijn toespraken niet, gelijk hij het gehele stuk van den doop daarbij niet aanroert. Overigens is zijn spreekmanier eenvoudig en gepast, aan methodistische manieren. Hij weet duizenden aan zijne lippen te laten hangen, vooral in de „navergaderingen“. De Lutherische predikanten van Christiania stonden hun preks- stoel aan Lund af, terwijl ook de zalen voor de inwendige sending bestemd, voor hem open stonden.

In den laatste tijd heeft Lund zich naar de hoofdstad van Noorwegen, Christiania, be- geven, waar hij in de Blasieholmskirke voor een groot gehoor predikte. Van daar uit zal hij naar Drammen, Dronheim enz. gaan. De pre- dikanten der Lutherische kerk trachten de be- weging in kerkelijke banen te brengen en zeggen, dat zij door de ervaring geleerd zijn, dat zulke opwekkingstijden goede vruchten voor de kerk opleveren, wanneer namelijk de opgewekten gezonde leiding krijgen.

De stemming der Noorsche bevolking is in deze dagen ernstig, tengevolge van de gebeur- tenissen op staatkundig gebied. Voor het eerst sedert 1814 zijn de Noren het geheel met elkan- der eens.

De tweespalt tusschen Zweden en Noorwegen spruit voort uit het feit, dat de Zweden de Unie der beide landen gronden op den vrede te Kiel van 4 Jan. 1814, waar de Deensche koning Noorwegen aan den koning van Zweden over- liet, terwijl de Noren dezen vrede nooit erkend hebben. De laatste beroepen zich op de con- ferentie te Moss van 14 Augustus 1814, waarop Noorwegen als een vrij, zelfstandig land erkend is, met Zweden alleen verbonden, doordat het denzelfden koning hebben zou. Nu is Noor- wegen nooit door Zweden als geheel zelfstandig behandeld, want de leiding in de dingen van de buitenlandsche politiek ging altijd alleen van Zweden uit. Toen de Rijksdag van Noorwegen besloot een eigen Noorsch Consulaatwezen in het leven te roepen, weigerde de koning dit besluit te sanctioneren. Daarop heeft Noor- wegen den band met het koninkrijk, dat ook over Zweden regeert, verbroken. Wat het einde hiervan zijn zal, is niet te berekenen. In elk geval is het gelukkig, dat een geestelijke op- wekking in beide landen ontstaan is, die wellicht in staat is ook op staatkundig gebied een invloei- ten goede uit te werken.

WINCKEL.

Voor Kinderen.

TWEE WEGEN.

I.

DE BROEDERS.

Ruim twee eeuwen geleden stond er, wie weet hoe lang reeds, niet ver van de stad Utrecht een huis, dat de „Uytijk“ heette, een naam dien het wel verdiende, daar het aan de vier zijden een vrij uitzicht over weilan- den had.

De juiste plek noemen waar het lag, zou ik niet kunnen. Want de „Uytijk“ is al lang verdwenen, en op de plekaats waar hij stond en daar om heen, vindt men thans de straten der nieuwe stad. Maar toen had men nog niet dan het oude Utrecht met poorten en grendelen, tusschen de bolwerken besloten.

In dien tijd werd het huis bewoond door iemand die Gijza Schraever heette, en „koopman in verkenen“ was. Misschien was hij wel zoo afgezonderd gaan wonen, om dat vak te kun- nen uitoefenen, zonder den buren lastig te vallen. Gijza Schraever was destijds een man van over de zestig, en in de buurt bekend als „op den penning“. Dat dit laatste wat was, zullen we zien als ik u verteld heb wat van Gijza mij bekend is. Dat is niet veel, doch dit schaaft ons niet, wij wel niet over hem maar over andere personen vooral zal zullen hooren. Doch ik vrees dat zijn geldrijgerheid hem geschaad heeft, en wel zoo, dat de schade nooit weer was in te halen.

't Was een mooie warme zomer geweest. Doch tegen zijn gewoonte was Gijza weinig uit gegaan. Dat kwam doordat hij, die altiid een krachtig man was geweest, zich „wat qualijk“ voelde, zoodat de meid — hij had geen vrouw of kinderen — al eens gezegd had, dat de baas den dokter moest laten komen. Maar de baas had daar geen zinnig- heid in, ten eerste wyl de dokter betaald moest worden, en ten tweede, omdat hij niet voor ziek wou doorgaan.

Toch was hij dit laatste wezenlijk. En zoo moest wel eindelijk de dokter komen. Deze nu zei, dat Schraevers voor eerst een geen uit- gaan kon denken, en zich ook niet met den handel zoo min mogelijk moest bemoeien — twee dingen die onzen man al heel weinig leidden. Doch er was niet aan te doen, en zoo zond hij den een boodschap aan zijn broer Steven, die in de stad woonde, om eens bij hem te komen.

Steven was niet weinig verbaasd, toen de meid met de uitnodiging kwam. Al jaren lang leefden de twee broeders met elkaar in omni- en, zag men elkaar niet dan in 't voorbijhoopen,